

TÉMA 5: PREKONÁVANIE PREKÁŽOK

Prehľad témy

Strach z odmietnutia, strach z toho, že budeme vyzerat' ako hlupáci, nedostatok času, alebo to, že nevieme, čo povedať, toto všetko môže spôsobovať, že kresťania sa vzpierajú tomu, aby zdieľali svoju vieru. Je normálne zaujímať sa o to, ako zareagujú naši priatelia a známi, keď s nimi budeme hovoriť o našej viere v Boha.

V tejto téme budeme:

- Identifikovať niektoré bariéry v efektívnej osobnej evanjelizácii.
- Skúmať bariéry, ktoré nám bránia v zdieľaní našej viery.
- Identifikovať stratégie a riešenia na prekonanie bariér v zdieľaní našej viery.

Pochopenie témy

Ako môžeme prekonať bariéry v zdieľaní našej viery? Čo spôsobuje, že sa bojíme? Prečo sa zdá, že nemáme na zdieľanie našej viery čas? Aké stratégie alebo nápady nám môžu pomôcť prekonať bariéry, ktorým čelíme?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Ak by mi nejaký kresťan povedal, že sa evanjelizácie nebojí, pomyslel by som si, že klame.“

„Zdá sa, že iba ľudia s darom evanjelizácie presne vedia, čo povedať. Možno by sme úlohu zdieľania viery mali prenechať im.“

„Strach je príznakom nedostatku viery v Boha. Keď ľudia zdieľajú evanjelium, musia Bohu viac dôverovať.“

„Nemať čas na budovanie vzťahov s nekresťanmi, aby sme ich viedli ku Kristovi, poukazuje na nedostatok lásky a súcitu k nim.“

„Strach je jednoducho naša reakcia na neznáme. Na to, aby sme svoj strach prekonali, musíme robiť niečo, čoho sa desíme – ako napríklad pouličná evanjelizácia.“

Príklad zo života

Tomáš

„Nuž, to je len ďalší kilogram viny pridaný do môjho batohu,“ pomyslel si Tomáš, keď si pri odchode z kostola sadal do auta. „Ďalšia kázeň o tom, ako mám zdieľať svoju vieru pri každej príležitosti.“

Niežeby Tomáš s kázňou nesúhlasil, to nie. V skutočnosti je len vystrašený. Zúfalo chce zdieľať svoju vieru so svojimi priateľmi, ale zakaždým, keď na to má príležitosť, zamrzne. Bojí sa, že vo svojich priateľstvách spôsobí napätie, alebo že sa mu dokonca vysmejú a označia ho za fundamentalistu alebo fanatika. Okrem toho si vôbec nie je istý, čo by mal povedať, a nechce to pokaziť.

Iný kresťan, ktorého si váži, mu nedávno povedal, že jeho strach je prejavom nedostatku viery a že musí z toho robiť pokánie a čeliť svojim obavám. Samozrejme, toto situáciu vôbec nezlepšilo. Tomáš má hlbokú túžbu zdieľať svoju vieru, ale jednoducho nevie, ako svoj strach prekonať.

Čo by ste Tomášovi povedali, keby si k vám prišiel po radu?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Skutky 4:13-31

Keď videli Petrovu a Jánovu odvahu a uvedomili si, že Peter i Ján sú neučení a prostí ľudia, veľmi sa čudovali a spoznávali, že sú to tí, čo boli s Ježišom. 14 Keď videli stáť s nimi aj uzdraveného človeka, nemohli nič namietat'. 15 Prikázali im teda, aby vyšli z veľrady; potom sa spoločne radili: 16 Čo máme urobiť s týmito ľuďmi? Veď vedia o tom všetci obyvatelia Jeruzalema, že ich zásluhou sa stalo očividné znamenie, a my to nemôžeme poprieť. 17 Ale aby sa to medzi ľuďom ešte väčšmi nešírilo, pohrozme im, aby už nikomu viac nehovorili v tomto mene.

18 Potom ich zavolali a prikázali im, aby už nikdy v Ježišovom mene nehovorili a o ňom neučili. 19 No Peter a Ján im odpovedali: Posúďte sami, či je pred Bohom spravodlivé viac poslúchať vás ako Boha. 20 My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.

21 Opäť im pohrozili a prepustili ich, lebo nenašli spôsob, ako ich potrestať, a to pre ľud, pretože všetci oslavovali Boha za to, čo sa stalo, 22 keďže človek, ktorý bol zázračne uzdravený, mal vyše štyridsať rokov.

23 Keď ich prepustili, prišli k svojim a porozprávali, čo im povedali veľkňazi a starší. 24 Keď ich počuli, jednomyseľne pozdvihli svoj hlas k Bohu a povedali: Pane, ty si stvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich. 25 Ty si skrze Ducha Svätého povedal ústami nášho otca Dávida, tvojho služobníka:

Prečo sa búria pohanovia a národy snujú daromné plány? 26 Povstali pozemskí králi a vládari sa spojili proti Pánovi a proti jeho Pomazanému.

27 Veď v tomto meste sa Herodes a Pontský Pilát naozaj spojili s pohanmi a s izraelským ľuďom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, 28 aby vykonali všetko to, čo tvoja ruka a tvoj zámer vopred určil, že sa má stať. 29 Pozri teraz, Pane, na ich hrozby a daj svojim služobníkom, aby hlásali tvoje slovo s úplnou odvahou. 30 Vystri svoju ruku, aby sa diali uzdravenia, znamenia a zázraky v mene tvojho svätého Služobníka Ježiša.

31 Keď sa modlili, zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetkých naplnil Svätý Duch a s odvahou ohlasovali Božie slovo.

Peter a Ján v Skutkoch 3 uzdravili chromého muža a keď sa v chráme okolo nich zhromaždil zástup, apoštoli túto príležitosť využili na kázanie evanjelia. Zatiaľ, čo kázali, kňazi a strážne ich zatkli a odviekli pred Sanhedrin, židovskú veľradu, ktorá len niekoľko týždňov predtým odsúdila Ježiša na smrť (Marek 14:53-55). Peter a Ján týmto židovským vodcom smelo hlásajú evanjelium, a potom sa celá cirkev modlí za odvahu a správne slová pri zvestovaní dobrej správy o Kristovi.

Čo vám vyplýva z modlitieb týchto raných kresťanov (v. 24-30)?

Čo vás povzbudilo na príklade týchto veriacich, ktorí prosili o odvahu a silu pri zdieľaní evanjelia?

Efezanom 6:18-20

*V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitbách a prosbách. Pritom vytrvalo bedľite a prihovárajte sa za všetkých svätých,
19 aj za mňa, aby mi bolo dané pravé slovo, kedykoľvek prehovorím; aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia, 20 ktorého poslom som i v okovách, a slobodne ho ohlasoval, ako som povinný.*

Keď sa Pavol priblížil k záveru svojho listu veriacim v Efeze, svojim čitateľom pripomenul duchovný boj, v ktorom sú ako veriaci zapojení. Použitím ilustrácie o výzbroji, ktorú nosia rímski vojaci, ich Pavol vyzýva k tomu, aby boli dôkladne pripravení na zápas, ktorý ich čaká. Na konci tohto zoznamu výzbroje Pavol veriacim prikazuje, aby sa modlili. Prosí ich, aby sa modlili obzvlášť za to, aby túto službu hlásania evanjelia plnil bez strachu.

Prečo si myslíte, že Pavol žiada o modlitby, aby bol smelý v zdieľaní svojej viery?

Ak by ste vy mali poprosiť ľudí, aby sa modlili za to, aby ste bez strachu hlásali evanjelium, o aké konkrétne obavy alebo strachy by ste ich poprosili modliť sa?

Aké princípy môžeme vyvodiť z Pavlových modlitebných požiadaviek, ktoré nám pomôžu prekonať naše obavy súvisiace s evanjelizáciou?

2Timotejovi 1:6-12

Preto ti pripomínam, aby si roznecoval oheň Božieho daru, ktorý si dostal kladením mojich rúk. 7 Boh nám totiž nedal ducha nesmelosti, ale Ducha sily, lásky a rozvahy.

8 Nehanbi sa teda za svedectvo o našom Pánovi ani za mňa, jeho väzňa, ale spolu so mnou znášaj utrpenie za evanjelium, posilňovaný Božou mocou. 9 Boh nás zachránil a povolal nás svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa svojho vlastného rozhodnutia a milosti, ktorú nám dal v Ježišovi Kristovi pred vekmi. 10 Táto milosť sa teraz stala známou zjavením nášho Spasiteľa Ježiša Krista; on odstránil smrť a svojím evanjeliom vyviedol na svetlo život a neporušiteľnosť. 11 Ja som bol ustanovený za hlásateľa, apoštola a učiteľa tohto evanjelia. 12 Preto aj toto trpím, ale nehanbím sa, veď viem, komu som uveril, a som presvedčený, že on má moc zachovať, čo mi bolo zverené až do onoho dňa.

Pavol vo svojom poslednom liste v Novej zmluve, v 2Timotejovi, píše svoje záverečné slová a výzvy pre svojho mladého spoločníka v službe. Pavol svoj list začína tým, že Timotejovi hovorí, že sa za neho neustále modlí a túži ho znovu vidieť. Timotejovi pripomína dedičstvo viery, ktoré mu bolo odovzdané prostredníctvom jeho matky a starej matky a vyzýva ho, aby odvážne svedčil o Kristovi (pozri 4:1-5).

Prečo podľa vás Pavol Timotejovi pripomína evanjelium a Božiu milosť?

Prečo sa Pavol nehanbil za to, že trpí kvôli evanjeliu? Čomu nás jeho príklad učí?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Čo vám bráni?“, Daniel Owens.

Kapitola prvá z knihy *Sharing Christ When You Feel You Can't*. Copyright © 1997. V origináli použité s povolením Crossway Books. Všetky práva vyhradené.

Čo vám bráni?

Z knihy *Sharing Christ When You Feel You Can't*, Daniel Owens

S pomínam si na jednu z prvých skúseností, keď som s niekým zdieľal svoju vieru. Obrátil som sa nedávno predtým a navštevoval som Liberty University, kresťanskú vysokú školu vo Virgínii. Ako od člena futbalového tímu sa odo mňa vyžadovalo, aby som robil podomovú evanjelizáciu (nevyhnutná podmienka pre každého, kto chce hrať nejaký šport).

V jednu sobotu som takto evanjelizoval spolu s kazateľovým synom Randym a študentom z univerzity, ktorý niečo podobné predtým robil už mnohokrát. Skôr, než sme dorazili k štvrtému domu, Randy sa ku mne otočil a povedal:

„Okej, Dan, tento je tvoj.“

Bol som taký vystrašený, že som sa snažil odmietnuť, ale Randy na tom trval. Prišli sme k domu a zaklopali sme na dvere. Keď nám dvere otvorila staršia žena, spustil som svoju reč: povedal som jej, že chodíme od domu k domu a hovoríme ľuďom o Pánovi. Keď to počula, na moje prekvapenie a úľak nás pozvala dovnútra a priviedla aj svojho manžela.

Do dnešného dňa netuším, čo som vtedy povedal. Všetko, čo si pamätám, je, že keď som skončil a spýtal som sa: „Chceli by ste otvoriť svoje srdce Kristovi?“ šokovalo ma, že ten postarší pán povedal áno, a tak sme sa spolu modlili.

Keď sme odchádzali, jeho žena ma stiahla nabok, objala ma a povedala: „Už roky sa modlím, aby môj manžel prišiel k Ježišovi, ale až doteraz o to nemal žiaden záujem. Dnes ste k nám prišli vy a viedli ste môjho manžela k Ježišovi Kristovi. Ďakujem vám!“

Na tú skúsenosť nikdy nezabudnem. Samozrejme, Randy bol trochu šokovaný a dokonca na neho zapôsobilo, že si Pán použil mňa, ale určite nebol prekvapený viac ako ja sám. Ak by nebolo Randyho vytrvalosti, prišiel by som o príležitosť viesť niekoho k Pánovi – a to jedine kvôli tomu, že som sa bál.

Strach z evanjelizácie

Prečo je zdieľanie našej viery také zložité? Čo spôsobuje, že je také ťažké povedať niekomu svedectvo a citovať im zopár biblických veršov?

To, čo mnohým ľuďom naháňa strach, je myšlienka, že musíme ísť na roh ulice, konfrontovať niekoho s prezentáciou evanjelia a hučať do nich dovtedy, kým sa nepomodlia modlitbu pokánia.

Konfrontačná evanjelizácia niektorým ľuďom vyhovuje, ale väčšina z nás je zameraná na vzťahy. Práve preto rád robievam to, čo

nazývam *konverzačnou* evanjelizáciou – nachádzam si priateľstvá, rozvíjam vzťahy s inými ľuďmi, staviam mosty do ich životov.

Ale aj tak, my všetci sme vo všeobecnosti zbabelcami, čo sa týka zdieľania našej viery, a to dokonca aj s tými, ktorých poznáme.

Sám seba považujem za zbabelca číslo jeden. Prečo sa bojíme? Na myseľ mi prichádza päť dôvodov.

Obava zo zlyhania

Bojíme sa, že zlyháme. Často si myslíme: „Čo ak niekomu poviem o svojej viere a ona na to nezareaguje? Čo ak niekoho privediem k bodu rozhodnutia sa prijať Ježiša Krista, ale ona to pozvanie odmietne?“

Po tom, čo som sa v sedemnástich rokoch stal kresťanom, absolvoval som tréning v oblasti evanjelizácie. Naučili ma, že veriaci konfrontujú ľudí, vedú ich k momentu prijatia Krista a potom sa s nimi modlia modlitbu pokánia a prijatia Krista. Na svoje plecia som si položil bremeno zachrániť každého, koho stretnem. Skončilo to tak, že pre mňa bolo veľkou záťažou svedčiť človeku, keďže ktorého som sedel v lietadle, čašníčke, ktorá ma obsluhovala v reštaurácii, každému, s kým som prišiel do kontaktu. S týmto pocitom zodpovednosti prišiel aj strach zo zlyhania. Začal som si všímať, že sa ľuďom vyhýbam,

. . . Boh nám nezveril zodpovednosť zachrániť každého, s kým prídem do kontaktu.

pretože som to bremeno nechcel niesť. Vďaka Bohu som nakoniec zistil, že Boh nám nezveril zodpovednosť zachrániť každého, s kým prideme do kontaktu.

Pozrite sa na Skutky 1:8: „Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ Ježiš nepovedal: „Chcem, aby ste každého, s kým sa stretnete, priviedli ku mne.“ Presnejšie, všetko, o čo nás Boh žiada, je byť Jeho svedkami všade tam, kam pôjdeme. Sme svetlom pre tento svet a hovoríme v Jeho mene.

Našou zodpovednosťou nie je usvedčiť ľudí z hriechu a prinútiť ich, aby si kľakli na kolená a otvorili svoje srdcia Ježišovi Kristovi. Len Svätý Duch môže usvedčiť z hriechov a spôsobiť premenu srdca. Ak je to Jeho zodpovednosťou, potom nezlyhávame, ak tí, s ktorými sa rozprávame, nie sú pripravení reagovať na pozvanie uveriť v Krista.

Svedčenie, zdieľanie našej viery často robíme ťažším, než v skutočnosti je. Je čas, aby sme prestali vyvíjať tlak na samých seba, myslieť si, že daného človeka musíme priviesť ku Kristovi. Namiesto toho by sme sa mali uvoľniť a umožniť Svätému Duchu, aby prostredníctvom nás pôsobil, a pýtať sa: „Komu mám byť svetlom? Komu chceš, aby som svedčil?“ a výsledky nechať na Pána.

Je ťažké byť svetlom sveta, keď sme vždy iba v spoločnosti ostatných lúčov.

Strach z odmietnutia

Takisto váhame či budovať mosty k iným alebo nie, pretože *sa bojíme, že budeme odmietnutí*.

Často, keď zdieľame svoju vieru, si myslíme, že ľudia nás považujú za čudákov, alebo fanatikov alebo za niečo rovnako čudné. Neveriaci by sa nám dokonca možno mohli vyhýbať, pretože sme „nábožní.“

Viem, že keď rozprávam o Pánovi, ľudia sa na mňa často pozerajú mysliac si: „Urobím si z neho srandu.“ Reagujú s ľahostajným: „To vážne? Zaujímavé.“ Keď ma nabudúce uvidia prichádzať, vyberú sa radšej iným smerom, len aby sa mi vyhli. Svojim kolegom hovoria: „Poznáš Owensa? Ten chlap je náboženský fanatik.“

Nikto nemá rád, keď je odmietnutý. Nie je to príjemná skúsenosť. Ešte som nestretol nikoho, kto sa ráno zobudí, pozrie sa do zrkadla a povie si: „Dnes chcem byť odmietnu-

tý.“ Chceme, aby nás ľudia mali radi a aby nás prijímali. Ale Biblia nám hovorí, že odmietnutie pravdepodobne zažijeme.

Ježiš nám hovorí: „Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel skôr ako vás“ (Ján 15:18). Prijímame to našim rozumom, ale odmietnutie spôsobuje emocionálnu bolesť, a tak niekedy odmietneme budovať mosty vzťahov s inými.

Strach z poškrvnenia

Tretím dôvodom, prečo sa zdráhame zdieľať našu vieru s inými, je ten, že *sa bojíme, že sa poškrvníme*. Bojíme sa stretnúť s našimi nespasenými priateľmi a príbuznými na ich pôde, pretože si myslíme, že ich hriechne aktivity a postoje nás poškrvnia.

Namiesto toho chceme, aby oni prešli na našu stranu. Chceme, aby chodili do nášho kostola a na naše biblické štúdiá, pretože sa necítíme vo svojej koži ísť tam, kde sú oni.

Nechceme byť pošpinení, tak sa stiahneme.

Ale Ježiš nás nežiadal, aby sme boli duchovnými pustovníkmi, aby sme sa zamkli v nejakom kláštore. Žiadal nás, aby sme boli „vo svete“ (pozri Ján 17:11). Ježiš sa za svojich učeníkov modlil takto: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochrá-

nil pred zlým“ (Ján 17:15). Na začiatku svojej služby Ježiš povedal, že máme byť „svetlom“ sveta (Matúš 5:14-16).

Môj najstarší syn navštevuje štátnu školu. Počas konferencie rodičov a učiteľov jeden z učiteľov, kresťan, povedal mne a mojej manželke: „Chcem, aby ste vedeli, že váš syn svieti jasne.“ Bol som na neho veľmi hrdý.

Väčšina z nás sa rada obklopuje kresťanmi, pretože sa cítime dobre s ľuďmi rovnakého zmýšľania a viery. Vidavame ich v kostole, pozývame ich k nám domov, spolupracujeme s nimi v našom zamestnaní. Aké ľahké je vyhnúť sa Ježišovmu príkazu ísť do sveta a svietiť tak, aby v Neho ostatní uverili. Je ťažké byť svetlom sveta, keď sme vždy iba v spoločnosti ostatných lúčov. Aby ste svietili, musíte ísť do tmy.

Nedostatočné schopnosti

Štvrtým dôvodom, prečo sa zdráhame budovať mosty k iným, je, že *sa bojíme, že na to jednoducho nemáme schopnosti*.

Nie všetci z nás vyštudovali teológiu, alebo dostali oficiálne biblické vzdelanie. Keďže si myslíme, že o Biblii veľa nevieme, často sa bojíme otvoriť ústa a povedať ľuďom o Ježišovi. Myslíme si: *Ak sa ma niekto spýta otázku, na ktorú nebudem vedieť odpovedať, ako zareagujem? Nebudem vedieť, čo povedať.*

Poznať Bibliu je dobré, ale Boh od nás nevyžaduje diplom z teológie na to, aby nás mohol použiť ako svojich svedkov. Mnohí z Ježišových vlastných učeníkov mali skromné vzdelanie, a predsa sa stali vodcami cirkvi.

Najlepšími príkladmi sú apoštoli Peter a Ján. V Skutkoch 4:13 čítame, že po tom, ako zdieľali evanjelium pred Sanhedrinom, poprední muži, starší a učitelia zákona „sa čudovali,“ pretože Peter a Ján boli „neučení a prostí ľudia.“

Čo sa to teda stalo? Peter a Ján „boli s Ježišom.“ Boha nezaujímalo, koľko toho vedeli, ani koľkých školení sa zúčastnili. Stačilo, že boli s Ježišom. Platí to o nás? Trávime s naším Spasiteľom tak veľa času, že to je vidieť?

Ak trávime čas s Ježišom, prostredníctvom Jeho pôsobenie cez nás môžeme robiť neuveriteľné veci. Čítanie Biblie, modlitba a meditácia nad Božimi vecami sú podstatné, ak chceme našu vieru zdieľať

efektívne. Platí to aj obrátene: je takmer nemožné budovať mosty k ľuďom, ak nekráčať s Pánom. Ak netrávime čas s Bohom, naša láska k Nemu nebude rásť a dôsledkom toho bude, že nebudeme milovať ľudí.

Ďalším dôvodom, prečo si Boh mohol použiť Petra a Jána je ten, že boli zmocnení Jeho Duchom – tým istým Duchom, ktorý žije v každom veriacom.

Aká to je úľava! Nezáleží na tom, aký nezdelený alebo obyčajný som, nezáleží na tom, koľko mám rokov, ani aké mám vzdelanie, Boh si ma môže použiť. A ak sa ma niekto spýta ťažkú otázku, smiem dôverovať Jeho Svätému Duchu, ktorý vo mne prebýva, že mi dá tie správne slová, ktoré mám povedať.

Vlastne som zistil, že Boh si nepoužije človeka, ktorý si myslí: *Mám diplom. Som geniálny. Som výborný komunikátor. Ja to dám.* Ak premýšľame takto, potom padneme na tvár ako porazení. Videl som Boha, ako si použil malé deti, tínedžerov, nevzdelaných dospelých – *kohokoľvek, kto bol ochotný.* Boh si použije osobu, ktorá je pokorná, ktorá ho-

vorí: „Pane, neviem veľa. Nie som dobrý rečník. Ale tu som. Použi si ma.“

Uvažujte o príbehu slepého muža, ktorého Ježiš uzdravil počas svojej služby na zemi. Keď farizeji, náboženský vodcovia tej doby začali vyšetřovať uzdravenie tohto slepého muža, tvrdili, že Ježiš nemôže byť od Boha, pretože uzdravil niekoho v sobotu. Začali sa vypytovať muža, ktorý bol predtým slepý, čo sa stalo. On odpovedal, že nevie, kto je Ježiš a potom povedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím“ (Ján 9:25).

Farizeji poznali Božie Slovo vynikajúco. Písmo skúmali a študovali a meditovali nad ním. Ale o Ježišovi vedeli menej než neučený slepý muž, ktorý jednou vetou zmietol ich otázku zo stola. On vedel, čo sa mu stalo a všetky námietky alebo pochybnosti, ktoré ostatní mali, na tom nemohli nič zmeniť.

Príbehy spásy sú mocným nástrojom. Boh si vás môže mocne použiť, nie pre vaše úžas-

né poznanie Biblie, ale kvôli vášmu svedectvu. Môžete povedať: „Možno neviem o Biblii všetko, nemám ani všetky odpovede, ale jednu vec viem určite: Boh zmenil môj život a už viac nie som tým, kým som bol predtým.“

Vďaka Bohu, že nemusíme čakať na to, kým budeme vedieť všetko, aby

sme mohli začať stavať mosty k iným. Keďže v našich životoch vidíme Ježišovu moc a prebýva v nás Svätý Duch, môžeme ísť a osloviť iných.

Nevidíme potrebu

Posledným dôvodom, prečo sa zdráhame zdieľať svoju vieru s inými, je ten, že *nevidíme ich potrebu.* Pastor niekoľkotisícového zboru mi nedávno povedal: „Dan, tento zbor sa práve teraz nachádza vo veľkých problémoch, pretože nikto z môjho tímu, ani nikto zo staršovstva vrátane mňa samého nenesie bremeno evanjelizácie.“

Bol som prekvapený, tak som sa spýtal: „To vo vašom zbore vôbec nemáte žiadne kontaktné evanjelizačné aktivity?“

„Nie,“ odpovedal. „Staráme sa len o naše ovečky.“ Je to smutné až desivé, ale nie nezvyčajné.

Pred nedávnou evanjelizačnou kampaňou, mal jeden z mojich kolegov z Evanjelizačnej asociácie Luisa Palaua prezentáciu v zbore pred viac ako 2000 ľuďmi, ktorí v tú nedeľu

. . . nemusíme čakať na to, kým budeme vedieť všetko, aby sme mohli začať stavať mosty k iným.

navštívili dve ranné bohoslužby. Vysvetlil im blížiacu sa príležitosť zdieľať evanjelium s príbuznými, priateľmi a susedmi. Potom ich poprosil, aby si z bulletinu „Evanjelizácia prostredníctvom vzťahov“ vybrali modlitebnú kartičku a napísali na ňu mená piatich ľudí, za ktorých sa budú modliť, a ktorých sa pokúsia pozvať na toto evanjelizačné podujatie. V tomto dobre známom evanjelikálnom zbere, ktorý v podstate kampaň podporil, sa našiel iba jeden jediný človek, ktorý odovzdal odpoveďový hárok z kartičky „Evanjelizácia prostredníctvom vzťahov.“ Iba jeden spomedzi viac ako 2000 ľudí urobil záväzok modliť sa za svojich nezachránených priateľov a susedov!

Sme takí zamestnaní svojimi vlastnými životmi, svojím vlastným kresťanským svetom, až zabúdame na to, že každý deň stretávame ľudí, ktorí trpia, ktorí nemajú nádej, ktorí zúfalo potrebujú počuť, že ich Niekto miluje, a že ak sa niečo nestane, tak večnosť strávia v pekle.

Či som kazateľ alebo farník, musíme pozorne bdiieť, aby sme neboli takí zaneprázdnení, že zabudneme na to, že iní ľudia skutočne potrebujú Pána. Možno učíme deti v zbere, vedíme mládežnícky spevokol, hostíme biblické štúdium. To je dobré. Ale čo robíme preto, aby sme vyšli von k ľuďom, ktorí potrebujú počuť posolstvo spásy? Nemôžeme byť takí zamotaní do dobrých vecí, že budeme ignorovať Veľké poslanie.

„Nesed' tam len tak - urob niečo!“

Keď som ako pomocný kazateľ slúžil v Kalifornii, vtedy som si konečne uvedomil, že ľudia neprichádzajú do zboru, neklopú v nedeľu ráno na dvere a nehovoria: „Môže mi niekto povedať o Ježišovi? Chcem sa dozvedieť, ako sa môžem dostať do neba.“ Nemôžeme čakať na to, kým ľudia prídu k nám. Keď študujeme Ježišov život, vidíme Ho tráviť viac času na trhu a po domácnostiach než v synagóge. Ježiš išiel tam, kde boli ľudia.

V Matúšovi 9 vidíme Ježiša, ktorý večeria s hriešnikmi a colníkmi. Keď to náboženski vodcovia tej doby videli, nahnevali sa a vypytovali sa Ježišových učeníkov. Keď Ježiš začul ich otázku, povedal: „Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Choďte a naučte sa, čo to znamená: Milosrdenstvo chcem, a nie

obetu. Neprišiel som povolať spravodlivých, ale hriešnikov“ (Matúš 9:12-13).

Ježišovou stratégiou bolo priniesť svoje posolstvo tým, ktorí to najviac potrebovali – hriešnikom. To by mal byť aj náš prístup.

Nesprávna motivácia

Ak ste ako ja, tak potom ste premeškali už niekoľko príležitostí zdieľať Ježiša Krista s inými ľuďmi, pretože ste boli príliš zamestnaní, alebo sa do vášho srdca vkradli obavy. Premýšľanie o tom, čo sme pre Pána nespravili, nás môže naplniť vinou a vystaviť nás nenáležitému tlaku.

Ale Boh nechce, aby sme sa ohľadom evanjelizácie cítili vinní alebo nervózni. V skutočnosti, tlak na zdieľanie Krista s inými, ktorý na seba vyvíjame, môže pokriť skutočnú motiváciu evanjelizovať.

Keď som sa v sedemnástich rokoch stal kresťanom, okamžite mi povedali aj o mojej zodpovednosti zdieľať svoju vieru. A dostal som mnoho príležitostí, aby som robil len to. Keď sa obzriem späť na svoj život, moja motivácia zvestovať evanjelium však často nebola správna. Možno aj vy ste vo svojom živote zachytili tieto nesprávne motívy.

Tým prvým je motív *snažiť sa získať si Božiu*

priazeň. Mnoho rokov som si myslel, že Boh ma bude milovať viac, ak budem zdieľať svoju vieru v Ježiša Krista s inými ľuďmi. Myslel som si, že si u Boha vyslúžim vyššie ohodnotenie, Jeho štvorhviezdičkové odporúčanie, ak pôjdem von a budem zdieľať svoju vieru.

Už ste sa tak niekedy cítili? Je dobré vedieť, že nie je nič, čo by sme mohli urobiť, aby nás Boh miloval viac, než nás miluje teraz, a nie je nič, čo by sme mohli spraviť, aby nás Boh miloval menej. Na Neho nerobia dojem veci, ktoré robíme či nerobíme. Otvára to oči ak si uvedomíme, že zdieľanie našej viery nie je spôsobom, akým Boha prinútime viac nás milovať – On nás už teraz miluje naplno.

Druhou nesprávnou motiváciou v zdieľaní našej viery je pýcha. Mnohí kresťania si myslia: *Ak budem niekomu hovoriť o Kristovi, budem „super kresťanom.“*

Aj ja sám som v tomto vinný. Pamätám si, ako som bol na jednej skupinke biblického štúdia, kde sa ľudia zdieľali o tom, čo Boh minulý týždeň v ich životoch urobil. Keď som prišiel na rad ja, povedal som niečo také:

**...zdieľanie našej viery
nie je spôsobom, akým
Boha prinútime, aby
nás viac miloval – On
nás už teraz miluje
naplno.**

„Modlite sa za mňa, pretože som tento týždeň so svojím kolegom v práci zdieľal Krista.“ Potreba modlitby bola tá posledná vec, ktorú som mal na mysli. Len som chcel na ostatných kresťanov urobiť dojem, aký som ja skvelý kresťan.

Väčšina z nás už zažila ten šum údivu v miestnosti plnej veriacich, keď niekto rozprával, ako zdieľal svoju vieru so spolupracovníkom či čašníčkou v reštaurácii alebo so spolusediacim v lietadle. Každý je v úžase, ako keby bol ten, ktorý o Bohu svedčil, niekým výnimočným. Keďže sa zdá, že tak málo z nás zdieľa svoju vieru, myslíme si, že ktokoľvek, kto to robí, je na vyššej duchovnej úrovni.

Je ľahké vypestovať si pocit pýchy, keď si myslíme, že sme jednými z tých „pár“ pravých evanjelistov evanjelizujúcich cez priateľstvá, ten vzácny druh skutočne oddaných kresťanov. Hoci naše myšlienky nemusíme vysloviť nahlas, môžeme si začať myslieť:

Ostatní možno neevanjelizujú – nie sú dobrí kresťania. Ale ja mám silnú vieru. Hovorím ľuďom o Ježišovi.

Ak je našim motívom pýcha, katastrofa je za rohom.

Tretou nesprávnou motiváciou pre zdieľanie našej viery je myslieť si, že *Boh potrebuje „slávnych“ ľudí, aby sa stali kresťanmi, takže s obyčajnými ľuďmi by sme sa ani nemali zaoberať.* Tento postoj predpokladá, že Boh sa jednoducho nevenuje priemerným ľuďom, ktorých deň čo deň stretávame.

S touto mentalitou hviezd, takou rozšírenou v našej kultúre, sa mnohí z nás chytia do pasce. Začneme zostavovať zoznam ľudí, ktorých oslovíme, a ktorí ak prídu k poznaniu Pána, urobia pre Neho veľké veci. Namiesto načúvania Bohu a zdieľania evanjelia s tými, ktorých nám Boh poslal do cesty, sa riadime podľa nášho vlastného plánu – ignorujúc obyčajných Jánov a Jany, ktorých poznáme, a z času na čas sa modlíme za celebrity, ktoré by toho mohli pre Boha spraviť veľa.

Prečo vy i ja chceme zdieľať Ježiša Krista s inými ľuďmi? Čo je našou motiváciou v túžbe zdieľať našu vieru s inými? Je to pocit viny? Alebo nechceme, aby si ostatní mysleli, že sme slabí kresťania? Chceme si vari

získať Božiu priazeň? Pretože sa radi cítíme „duchovnými“ alebo pyšnými sami na seba?

Správna motivácia

Mnohokrát, keď chceme niekoho evanjelizovať, máme nesprávnu motiváciu. Ale Boh môže zmeniť naše srdcia a pomôcť nám, aby sme pri zdieľaní našej viery mali správne motívy.

Mali by sme byť motivovaní vykročiť k iným predovšetkým preto, že *milujeme Pána a chceme Mu byť poslušní.*

Budem úprimný. Niekedy sa necítim tak, že by som chcel zdieľať svoju vieru. Bol som v niekoľkých tuctoch krajín kázať evanjelium a niekedy tam nechcem byť. Nepáči sa mi krajina, nepáči sa mi terén, nemám rád jedlo a nemám veľkú lásku voči tamojším ľuďom. Mal by som mať, ale niekedy nemám. Ale som tam, pretože ma Boh povolal, aby som išiel. Zvestujem evanjelium, pretože milujem Pána a chcem byť poslušný.

Našou druhou motiváciou by malo byť to, že máme *láskavé a súcitné srdce.* Na ľuďoch by nám malo tak veľmi záležať, že im budeme chcieť preukázať Božiu lásku.

Moja manželka Debby sa spriatelila so sedemdesiatpäťročným mužom,

ktorý žije v Nemecku. Dvakrát za rok príde do USA navštíviť svojho syna, ktorý žije v dome cez ulicu oproti nám.

Jedného dňa Debby videla tohto staršieho muža samého doma, ako sa pozerá na našich dvoch chlapcov, ktorí sa hrali. Zabalia tanier sušienok, vzala ich k nemu a predstavila sa. On nemohol uveriť tomu, že by niečo také niekto pre neho urobil. Hoci on si to vtedy neuvedomil, Debbin čin mu preukázal tú lásku, ktorou ho miluje Boh.

Možnosti na budovanie mostov existujú všade okolo nás, ak sme ochotní poraziť svoje obavy a dovoliť, aby cez nás prúdila Božia láska a láska k ľuďom.

„Milujem Pána, ale vždy som sa bála vykročiť a niečo povedať,“ povedala Linda, obyvateľka San Fernando Valley, ktorá práve po prvýkrát zažila radosť z toho, že niekomu predstavila Ježiša Krista. „Teraz, keď som už začala, nikdy sa ma nepokúšajte zastaviť.“

*

Na ľuďoch by nám malo tak veľmi záležať, že im budeme chcieť preukázať Božiu lásku.

Príprava vlastnej odpovede

1. Urobte zoznam niekoľkých konkrétnych bariér v evanjelizácii, ktoré vo svojom živote máte.
2. Urobte zoznam princípov, ktoré ste z tejto témy získali, a ktoré by vám mohli pomôcť prekonať niektoré z týchto bariér.
3. Strávte s Bohom čas na modlitbe a modlite sa za vaše obavy týkajúce sa zdieľania viery. Poproste ho, aby vám dal múdrosť a odvahu evanjelizovať.

Diskusia o téme

1. Prečo sa tak veľa veriacich bojí zdieľať sa o svojej viere? Čo je príčinou toho, že takmer všetci veriaci sa v tom či onom momente boja?
2. Akých konkrétnych vecí sa ľudia obávajú?
3. Aké sú niektoré z vašich osobných bariér v zdieľaní vašej viery?
4. V mnohých prípadoch sú naše obavy založené na nesprávnych predpokladoch o tom, ako možno budú ľudia reagovať. Prečo máme takéto mylné predstavy, keď tak veľa ľudí reaguje na evanjelium pozitívne a uverí v Krista? Ako môžeme tieto domnienky uviesť na správnu mieru?
5. Objavili ste nejaké duchovné princípy, ktoré vám pomáhajú prekonávať bariéry v zdieľaní vašej viery? Aké?
6. Modlite sa jeden za druhého, aby bol každý z vás smelý a odvážny v zasahovaní sveta pre Krista.

Praktické činy poslušnosti

1. Ako predchádzajúca diskusia zmenila vaše pôvodné zmýšľanie a názory na túto tému? Svoje myšlienky môžete zhrnúť sem:

2. Ako to plánujete uviesť do praxe (kedy, kto, kde, atď.)?

3. Vybudujte si svoju „zúčtovateľnosť“: Stanovte si ciele rastu vašej viery týkajúce sa danej témy a podelte sa s nimi s vašou skupinou alebo s moderátorom skupiny.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola